

nogle og tyve af Enker, altsaa omtrent $\frac{1}{4}$. Jeg tror, at det vil blive en ret betydelig Udgift for Statskassen, der saaledes vil løbe paa, men det vil naturligvis noget afhænge af, hvor mange af de Enker, der ere Indehavere af ikkeafgiftspligtige Apoteker, der vilde benytte sig af Bestemmelser i Lovforslagets § 4; deraf vil det afhænge, hvor mange Enker der bliver at pensionere, og som Følge deraf ogsaa, hvor stort et Beløb der vil medgaa til deres Pensionering. Men jeg er sikker paa, at det i hvert Fald i Begyndelsen i nogle Aar vil blive en ret betydelig Udgift for Statskassen. Spørgsmaalet er da dette, vil saa den Gevinst, der bliver ved, at vi faa selvstændige Mænd til at overtage disse Privilegier, som fratages Enkerne, kunne opveje den Udgift, der vil blive forbunden derved for Statskassen? Dette Forhold vil naturligere kunde undersøges i et Udvalg, og jeg skal ikke bestemt driste mig til hverken at sige det ene eller det andet i den Henseende, men det forekommer mig dog, at der var Mulighed for at gaa andre Veje for at faa det værste forandret i den nuværende Tilstand.

Hvorfor skulde man ikke kunne gaa til, som ogsaa nævnt af den ærede Forslagsstiller, at det blev Justitsministeren, der ansatte Bestyrerne i disse Apoteker, naar Apotekeren var død? Det forekommer mig, at det vilde være en ret naturlig Ting, om noget saadant skete, og jeg tror, det vilde give en vis Betyggelse for, at Apotekernes Forhold bleve ordnede paa en forsvarlig Maade, saa at man kunde have nogenlunde Sikkerhed for, at de syge kunde være tjente med de Medikamenter, der udleveredes. Jeg tror, man skal tænke noget paa, om ikke det var en Udvej. Men der var maaske ogsaa en anden Vej, man kunde gaa, som jeg ligeledes vil tillade mig at henlede det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa, nemlig om man ikke skulde ophæve Bestemmelsen i Loven af 10de April 1895 om, at der skal opsøres denne Fond, og at Apotekerne skulle yde en aarlig Afgift af deres Privilegium, og i Stedet faa en Lov, der rent ud lod Apotekerne pensionere de Enker, der blev paa dem, ved, at den Mand, der fik Apoteket, naar en Enke maatte afgive det, blev for-

pligtet til at svare en vis Procentdel af Apotekets Overskud til Enken. Jeg er ikke saa sikker paa, at denne Vej er fremkommelig, men det forekommer mig dog, at der er noget, der taler derfor. Ganske vist vilde der saa i mange Tilfælde ikke blive Tale om en Pension af den Størrelse, som er nævnt i det foreliggende Forslag, men Enkerne vilde dog faa en Pension, der i Størrelse vilde komme til at staa i Forhold til den Indtægt, de hidtil havde haft af Apoteket. Der er en Ting, der taler noget for at gaa denne Vej. Der er noget, der ser noget underligt ud i det foreliggende Lovforslag, og det er § 4, der bestemmer, at i det første Aar efter Lovens Ikrafttræden kan en Apoteker med personligt Privilegium, som ikke er undergiven Bestemmelserne i Lov af 10de April 1895, underkaste sig Bestemmelserne om Afgiftspligt, mod at hans eventuelle Enke erholder den Pension, der er fastsat i øvrigt i Loven. Denne Pension er fastsat til 1200 Kr. og saaledes, at der eventuelt kan ydes Børn efter Apotekere indtil deres fyldte attende Aar, tror jeg, en Understøttelse af 200 Kr. pr. Barn om Aaret. Men naar vi nu i den Fortegnelse over Apoteker, som er afgiven til det Udvalg, der behandlede Loven af 1895, se, at der er adskillige Tilfælde, hvor hele Nettoindtægten af Apoteket er under 1200 Kr., forekommer det mig noget underligt at pensionere Enken efter en Apoteker med et Beløb, der er betydeligt større, end den aarlige Indtægt af vedkommende Apotek har været.

Jeg skal i øvrigt ikke komme videre ind paa Lovens Enkeltheder. Jeg har blot gjort opmærksom paa, at man muligt kunde komme ud en anden Vej end den, der er nævnt i Lovforslaget, hvormed Statskassen kunde blive fri for at yde et betydeligt Bidrag, og jeg skal saa blot, idet jeg som sagt antager, at Forslaget gaar i Udvalg, anbefale, at man i dette Udvalg behandler det paa en saadan Maade, at der muligt ad den ene eller anden Vej kan raades Bod paa de, som jeg maa erkende, uheldige Forhold, der eksistere paa det Omraade, som denne Lov omfatter.

N. J. Jensen: Jeg skal gøre nogle faa Bemærkninger til de Udtalelser, som